

BÊN LỀ CỦA CHUYỆN ... TRĂM NĂM !

Ngày trại mới (vừa) qua cho nên... dư âm còn “ nóng hổi ! ”. Những chuyện “ vụn linh tinh ” được anh chị em kể lại khá nhiều, chỉ xin ghi lại một ít để cùng nhau... nhớ “ chuyện trăm năm ! ”

CHỜ ĐỢI - ĐỢI CHỜ !

Ngày nhập trại thật lu bu trăm thứ, có chuyện làm người không quên mà có thứ... lại quên mất !

Chuyện là khi đón phái đoàn từ Paris sang Berlin, một nửa phái đoàn xuống (kịp) nơi Ga Berlin - vừa khánh thành vài tháng trước đây !-, phần còn lại .. chạy thêm 1 trạm xe nữa. Khi Tr. Ngọc Anh... chạy theo đón (lại) thì “ rắc rối (mà có người nói đó là : sự cố !) ” xảy ra. Chị Mỹ trong phái đoàn đã lấy cái túi nhỏ đựng tất cả giấy tờ, thẻ ngân hàng và .. đô la mà chị đeo trước ngực ra cho ... để ngủ. Đến khi nghe xuống xe, chị tung mền thì cái mền lại phủ lên .. túi nhỏ, vì vậy chị quên mất. Rời khỏi xe mới hay cái túi mất tiêu cho nên chỉ còn nhờ đến Cảnh Sát và Tr. Nhân -Gấu hiền- phải ở lại với chị để tiếp tay, do đó đến xế chiều mà Tr. Nhân và chị Mỹ vẫn không (hay chưa !) nghe tin tức chi hết.

Chuyện này cứ lẩn quẩn trong đầu Gà lồi (thôi) tui. Đến khoảng 15 giờ 30 khi đang phải dựng thêm lều, Gà tui hỏi Ngọc Anh chuyện của Tr. Nhân tới đâu rồi, có tin tức chi không? Ngọc Anh cho hay chưa nghe Tr. Nhân gọi. Gà tui bèn hỏi dzậy chớ anh chị Chương, người sang từ Úc, tới đâu rồi? Ngọc Anh bỗng nhiên vỗ tay 1 cái chát rồi la, chết rồi! Minh Hùng gọi cho em biết là anh chị Chương đến Ga lúc 14 giờ !!! Thế là Gà tui cùng Tr. Hãn của Sào Nam phóng (lao) ra Ga ngay. Cũng may nhà Ga cách trại chỉ 6, 7 phút lái xe mà Tr. Hãn thì thuộc hạng cừ, lái như bay cho nên chưa tới 5 phút chúng tôi đã có mặt. Khổ nỗi chưa hề .. diện kiên dung nhan anh chị Chương nên... không biết đón sao đây. Gà tui bèn nói với Tr. Hãn, gặp mặt... Á đông kéo vali là hỏi ngay ! Ga Berlin mới xây thật đồ sộ, gồm 4 tầng, hai anh em chạy.. lằng xằng vừa ngó dáo dạt xem có mặt ai cũng.. dáo dạt như mình là ban tới hỏi. Hãn được Ngọc Anh gọi qua Handy (điện thoại di động) cho hay là anh chị Chương chờ chúng tôi nơi Mắc Đônô ! Hai anh em chạy xuống tầng dưới có nhà hàng này, vào... nhìn mặt khách, cũng chẳng có Á đông ! Lại chia nhau tìm. Gà tui thấy từ xa Hãn đi với một... “ ông già ! ”, thì ra là .. anh Chương! Tui hết lời xin lỗi đã để anh chị phải đợi hơn cả tiếng đồng hồ. Anh chị Chương “ nhỏ nhẹ”, không sao, không sao. Một tiếng mà nhầm nhò gì. Chúng tui còn đợi... gấp mấy lần như dzậy đó, Đức đón dzậy là.. quá hay rồi ! Tr. Hãn và tui ngó nhau... mừng quá !

Ngọc Anh lại gọi cho biết 10 phút sau Tr. Nhân sẽ đến Ga và đón về luôn.

Khi tất cả đã gặp nhau, tay bắt mặt mừng, thuật lại việc anh chị Chương phải đợi hơn cả tiếng đồng hồ, anh Chương lại nói, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ. Chúng tôi chuyên môn... chờ đợi mí .. đợi chờ mà !! Tui lảm bảm, cũng may “ đúng nghề của chàng ! ”

(ghi chú thêm cái túi chị Mỹ tìm được đây đủ giấy tờ, duy chỉ đô la .. thiếu thôi, nhưng cũng hủ vía !)

TỪ ... ANH HAI

Có lẽ người được tất cả anh chị em, kể cả.. Trường lão, gọi .. trịnh trọng nhất là Tr. Đỗ Phát Hai. Lúc nào cũng.. anh Hai !

Một sáng điễm tâm, không biết có phải là ngẫu nhiên hay là... tình cờ có tính toán, Gà tui đứng gần Tr. Mộng, lại có... anh Hai cùng anh Hiếu, anh Tin phụ huynh thuộc CN – Đức và anh Chương bên Úc. Trong lúc chuyện trò, Tr. Mộng hỏi ... anh Hai là nghe nói trước kia anh lái máy bay, vậy chớ anh lái máy bay loại nào ? Anh Hai chưa kịp đáp, Gà tui nói giùm là ... anh Hai lái máy bay ... Bà Già ! Tr. Mộng nói rứa à, Gà cười hà hà !!

ĐẾN ... HẠNG HAI !

Anh Hai ngó Gà... chơi tui há ! Cũng đúng lúc “bê trên của Gà, tên gọi Oanh Oanh..hùng khí ! (nghe.. ớn chưa ?)” đang chia thịt nướng và chắt thịt cho anh chị em, anh Hai nói (lớn !): Gà có cố gắng mấy cũng chỉ đứng hạng Hai thôi, không bao giờ (nghe như bài hát Không bao giờ, không bao giờ ân tình... chi chi đó !) đứng hạng Nhứt đâu ! Bởi lẽ đơn giản, hạng nhứt là... của người khác, hạng .. nhì là của Gà (lùn !). Oanh Oanh ... chạy lại đưa cho Gà một ... miếng chả to tướng, thơm phứt! Cho anh nè!

Gà quay sang anh Hai, cảm ơn anh.. Hai, cảm ơn anh Hai. Lâu nay ở nhà Oanh Oanh cứ phán là Gà tui thuộc hạng năm, hạng .. sáu ! Nay nhờ anh mà tui... dzọt lên hạng Hai cho nên được.. miếng chả bự sư, đã quá, đã quá !

CÓ HƠI ...

Rồi chuyện nọ sang chuyện kia, Tr. Mộng cứ nói mí Gà, nghe anh “nội nè”... Chẳng là lâu lắm anh em mới gặp, Tr. có nhiều chuyện muốn kể cho tui nghe (riêng !) mà cũng chẳng có chuyện chi cần... bảo mật cả ! Gà nói Tr. Mộng để nghe anh Chương muốn nói cái gì kìa. Anh Chương thấy cái lều con con mỏng mảnh cách đó không xa, bèn nói là lều bên Đức này chỉ có nước dùng cho trại .. Hè ! Gà tui bèn thừa liền thì là đúng dzậy, đúng dzậy, đang là mùa Hè mà ! Anh Hiếu nói thêm là đâu phải bây giờ là mùa Đông như bên Úc của anh đâu ! Gà góp thêm cho .. sáng, chắc anh Chương có hơi choáng váng vì.. bị ngược đầu ? hihhi !

... TĂNG CHÚT SỨC !

Theo Gấu hiền, một vài Trưỡng ở Mỹ khi cùng anh em .. dự trại, thường kêu sao chưa (hay thiếu) có cái này, sao đi nhiều thế kia..v..v.. Vậy mà sang đây, Gấu hiền tiếp, em thấy mấy Trưỡng ung dung tiến bước, chuyện trò vui vẻ... như là đã được tăng thêm chút sức lực vào người ! Có ai đó nói rằng, dĩ nhiên thôi vì bên này cái gì cũng ... mới, phải ... coi cho khỏi uổng công bay sang cho nên than làm sao được ! Nghe cũng chí lý ! Bởi khi quý “bê trên ... lên quá” vì (chắc là) trại có nhiều hứng thú, bèn cùng nhau hợp xướng theo điệu nhạc Bông Hồng cài Áo, đổi lời thành Hoa Bích Hợp cài Áo, nghe đâu Tr. Mỹ Phương là nữ đạo diễn, thì bên .. ni, Tr. Hy - Cọp đứng dẫn – đáp lại bằng một băng reo.. nhảm bấn (do Cụ Tổ BiPi để lại !). Không phải bấn .. bèn bèn mà bấn .. dùng dùng ! Nghe .. mạnh quá chời chưa ! Sức như rứa mà không được tăng thêm chút gì ?

TỪ... BÊN DƯỚI...

Sau khi tan trại, đến tối các Trưỡng mới có thể lên tàu lui về hướng Paris. Tất cả được đưa về nhà Tr. Huân để nghỉ ngơi, tắm gội (thêm !), ăn uống trong thời gian .. (lại) đợi chờ. Các Trưỡng đưa áo quần cần giặt nhờ Huân giúp, duy hai Trưỡng (lão) ngần ngại. Huân nói cứ đưa em bỏ vào máy là xong.. Hai Trưỡng bèn... nhờ giặt giùm cái quần dài đang mặc, vì không nghĩ bên Đức lại mưa gió lạnh .. lũng nên hành lý đã để bên .. Tây ! Bởi vậy trong thời gian .. chờ đợi, đành ngồi trong phòng ! Cũng may còn quần ngắn ... hihhi !

ĐẾN ...DƯỚI NỮA !

Chẳng là vì đông quá máy sấy không kịp, Gấu hiền bèn mang một mớ ra tiệm sấy cho mau. Về nhà, chính tay Gấu phân phát lại từng người. Phần của Gấu tìm hoài không thấy, ai cũng hỏi vậy chớ thiếu cái chi? Gấu cho biết, không hiểu sao đôi vợ (HĐ!) chỉ còn 1 ! Không biết rơi rớt ở đâu... Chạy ra tiệm chưa chắc đã còn (cũng không gần!)... Đồng phục HĐ để (cái gì gọi là) “măng rê bặt lè !” nơi xứ Anh sao bây giờ?. Có ai đó gợi ý rằng, Gấu .. dợt nôi cho thiên hạ.. loé ! “Chơi” 1 vợ thôi, chân bên kia... ohne luôn ! Trăm năm mà ! Trăm năm sau “chơi” vợ thứ 2 cho ... đúng điệu !! Hay phái đoàn .. ta cùng “chơi chung” mí Gấu, ai mặc quần dài nhớ kéo ống quần lên cho anh chị em HĐ khác ... lác mắt luôn ! hihhi !

LẠI .. GIẤY TỜ

Khi đến Ga để trở về Paris, sau khi hành lý và người xuống hết. Anh chị em bên Đức tính quay về để tránh cái cảnh ... bị rịn khi chia tay mà làm trễ tàu thì.. mệt ! Bỗng nghe chị Mỹ (lại... chị Mỹ !) la lên là không tìm thấy giấy tờ... Lại một màn tìm kiếm. Tr. Mỹ Phương hỏi chị Mỹ đã coi cái balô đeo trên lưng chưa, chị Mỹ cho hay chỉ có trái cây mang theo, không cần coi ... Tìm mãi không thấy, Tr. Mỹ Phương bên nói để Tr. coi giùm cái balô chị Mỹ đang mang trên lưng mà chị Mỹ không cần bỏ xuống đất. Ngay cái ngăn đầu tiên bên ngoài, giấy tờ để đầy đủ cả ! Lại có ai nói là, có lẽ lần đến chị .. mất giấy tờ nên lần này.. sợ đến .. cuống ! Cũng may.

RỒI ... BALÔ NÀO ?

Giấy tờ chị Mỹ tìm được thì đến lượt Mỹ Phương la lớn.. Balô em đâu rồi ? Có tiếng hỏi, Balô nào, Balô sau hay Balô .. trước ? Mỹ Phương đáp lớn, thì 1 Balô thôi chớ sau ... trước gì ! (Có tiếng cười hihhi !). Lại một màn tìm kiếm (như trò chơi ... lớn tiếp tục !). Gấu hiền đứng (hơi) xa, có lẽ thấy bên này .. lao xao, chạy đến hỏi. Thì ra, để các xe kiểm chỗ đậu, Gấu đã bỏ tất cả hành lý xuống và để dồn một nơi... Mỹ Phương chạy đến.. thấy (ôi) Balô của em đây rồi !

VẤN ... NGHỀ CỦA CHÀNG !

Rồi thì các Trưỡng lần lượt (nào mời anh chị) lên tàu (lừa chúng mình đi ... !) Những lời chào tạm biệt, những hẹn hò.. gặp lại nhau, những lời chúc thương lộ bình an... lại ôn ào một góc. Cứ tưởng mọi chuyện sẽ êm xuôi. Ấy vậy mà khi đến anh chị Chương thì.. hết chỗ! Anh chị em CN - Đức cố thương lượng với người bán vé, vé nằm ngủ: hết ; vé ngồi: hết ; vé đứng: không được bán ! Không rõ anh chị mua vé ra sao, nhưng thôi thì.. ghi sẵn chỗ cho chuyến sáng (thật) sớm hôm sau vậy... Phải quay lại nhà Huân thôi. Chuyện nhỏ, Huân nói, anh chị lúc nào cũng.. đợi thôi mà !

Tàu sẽ chạy lúc 04giờ 29. Tr. Bích Lan hỏi anh chị Chương có cần đồng hồ báo thức thì Bích Lan sẽ đưa cho, chị Chương bảo không cần, chị là... đồng hồ báo thức !

Gần 04giờ sáng Bích Lan thức giấc, thấy em ru bà ru.. tiếng thở đều đều say giấc ! Bích Lan đánh thức thì... chỉ còn 29 phút nữa là tàu chạy ! Từ nhà Tr. Huân đến nhà Ga trung bình phải mất 35 phút, nếu không kẹt xe hay bị vướng đèn xanh đèn đỏ !

Không kịp đánh răng rửa mặt, cũng may vali không tháo để lấy vật dụng chi.. Huân chạy một mạch, không kể đèn .. đuốc chi, kể cả vận tốc bị giới hạn trong phố chỉ.. 30Km / 1 giờ. Huân nhấn ga 60, 70 Km / 1 giờ luôn... Anh Chương hoảng quá, nói nhỏ nhỏ.. Không sao đâu em, trễ thì đi chuyến sau nữa.. chạy chậm chậm thôi.. ! Nếu đi chuyến sau nữa là.. hết sang Anh cho kịp với Phái đoàn .. , Huân nói !

Vứt vali và... anh chị Chương lên tàu, không kịp chào là tàu.. lăn bánh !

Thì ra, trên đường đi chị Chương cho hay chị thức dậy lúc 03 giờ, thấy sớm quá nên... nằm thêm một chút ! Hú vía !

Được biết thêm sau đó, khi đến Paris , anh chị Chương lại ngồi.... nơi sân Ga , vì anh Lý Trí Thanh Lương tới đóntrễ.

Chuyến đi này thật là trăm năm mới có một lần mà anh chị sẽ nhớ đời.

Ga Paris, rồi Ga Berlin.....rồi Ga Paris.

Cuộc đời anh chị (phải) chờ (được đón) mãi sau những chuyến đi

TRÊN... ĐỈNH LÂM VIÊN

Cũng vì lên đất Trại trễ nên những miếng đất bằng phẳng đẹp đẽ đã được dựng lên những chiếc lều xinh xắn. Oanh Oanh chỉ còn thấy 1 chỗ trống nơi triền đồi ..hơi dốc một chút , dưới tàng cây lại gần bếp nấu ăn , thôi thì dựng tạm lều ở đây vì không có đường chọn lựa (anh Gà nói như dzậy) .

Nhìn anh lẩn xăn cắm lều, thấy con dốc (hơi) khá cao OanhOanh nói coi chừng không ổn rồi, nhưng anh Gà cười ruồi : “Đêm nay không cần gối .. !”

Ôi !! Đêm về khuya , sau 600 Km đường xa, tới nơi còn đi tới đi lui, về lại nhà Trưởng Ngọc Anh làm một nồi súp ăn tối nên khi mọi việc xong xuôi đã 1giờ sáng. Nhắm mắt lại là đã lên... chuồng , nhưng khoảng 2 giờ sáng... ủa !? Sao lại thấy mình nằm ở cửa lều ? Có lẽ mệt nên quên hay chẳng? Lại kéo túi ngủ, nệm hơi lên... Đỉnh Lâm Viên mơ màng vào giấc mộngMở mắt ra hai chân co cứng ..lại nằm gằn ở cửa lều....?? 3giờ rồi 4giờ cứ thế cho đến khoảng 6 giờ..... Thôi đành thức dậy nấu nước sôi uống cà phê cho xong.

Gặp anh Tin cười toe :

- “Gà mái thức khuya mà sao dậy sớm quá sá dzậy?”

- Dạ, tại cái lều “mắc dịch” cứ cho gà mái lên núi rồi xuống núiđành hết ngủ luôn !

Anh Tin cười như chưa bao giờ được cười :

- “Nhờ đi Hướng Đạo chục năm như anh Gà nênđầy kinh nghiệm , ... dựng cái lều cho Gà mái quá đã, quá đã !” hihhi !

CÙNG ĐỨNG Ở GA...

Như bài thơ sông Tương chi đó được nhại lại thì có lẽ sẽ ghi rằng :

Ta (đứng) chờ đầu Ga Paris,
Bạn (đứng) đón cuối ga Paris,
Qua 7 giờ chờ (mà) không gặp,
Tuy cùng đứng ở Ga Paris.

Đó là tâm sự của anh Cường , chị Mai và cháu Mỹ Linh từ Mỹ sang khi gặp nhau nơi đất trại. Cũng lại cảnh đợi chờ, không biết hẹn hò nhau ra sao (chẳng lẽ ngôn ngữ bất đồng? Hihhi !) mà cảnh chờ mòn con mắt ... hơi nhiều cho anh chị em đến từ phương xa!

Nói dzậy nhưng cũng may là... sau đó lại gặp nhau, không như kẻ ..“cùng uống nước sông Tương mà không hề gặp nhau”....

Có dịp ngồi ngắm bà con qua lại ở sân Ga Paris cũng là điều .. thú vị đó ! hihhi !

LẠI ... CHẠY DÀI DÀI !

Cũng được tin.. sốt dẻo từ Paris rằng thì là, sau khi từ Berlin về, quý Trưởng lại thăm viếng cho biết Thủ đô ánh sáng, chắc là quá hấp dẫn cho nên khi nhìn lại vé tàu sang Luân Đôn thì.. cận giờ ! Cho nên lại... chạy ra Ga cho kịp chuyến, lên tàu không còn hơi để đưa tay lên vẫy chào người đưa tiễn !

Thật là Trăm năm - cứ mãi chạy dài
Trời Âu một chuyến – nhớ dai suốt đời !

LỜI KẾT :

Tất cả anh chị em thuật lại đều giống nhau trong phần kết. Đó là nhìn các Trưởng lão, nói theo giọng bây giờ là, “ 6 , 7 rồi 8 bó ” đưa nhau sang dự trại Trăm Năm và cũng vừa khích lệ tinh thần anh chị em trẻ (và không trẻ.. lắm !), nhìn các Trưởng tới lui, cười nói, tâm tình.. Anh chị em CN - Đức thấy “thương” các Trưởng làm sao! Những Trưởng lâu nay thường nghe nhắc đến mà chưa có dịp gặp, nay đã gặp. Điển hình như Nguyễn xuân

Mộng, Tôn thất Hy với tờ Bạch Mã mà anh chị em hay đọc, Đỗ phát Hai, Lâm ngọc Liên, Mỹ Phương. Nay lại được quen biết thêm anh chị Chương từ Úc, anh Cường chị Mai, anh Hồ Đăng, anh Vinh, em Mỹ Linh, rồi các Tr. Tr. Lai, Lê v..v.. và ..v..v...

*Riêng Gà lòi tôi cũng thật cảm động khi nghe chị Liên thuật lại là Tr. Mộng khi đến Paris thì mệt quá, không còn sức sang Đức. Chị Liên nói rằng đã sang đến đây mà không sang Đức thăm Gà, như đã nói trước khi đi thì .. sẽ tiếc lắm. Nếu mệt không muốn đi nữa thì chị đi một mình , và Tr. Mộng (khoẻ lại) đi cùng..... Tr. Mộng kể cho nghe nhiều chuyện và lúc nào cũng muốn... tôi nghe ! Rồi còn Tr. Hy, Tr. Hai Anh em khá lâu không gặp...
Thật cảm ơn tấm chân tình các anh chị dành cho !*

*Anh chị em CN - Đức, tham dự được trại Trăm Năm hay không thể tham dự, đều cầu chúc tất cả các Trưởng sẽ luôn an lành và an lạc khi đến cũng như khi về...
Xin được xiết tay trái các Trưởng.*

*Trại kỷ niệm 100 năm thành lập HĐTG tổ chức tại Berlin 07 – 2007
Tổng hợp lời thuật lại của anh chị em Đức – Pháp
- GI -*